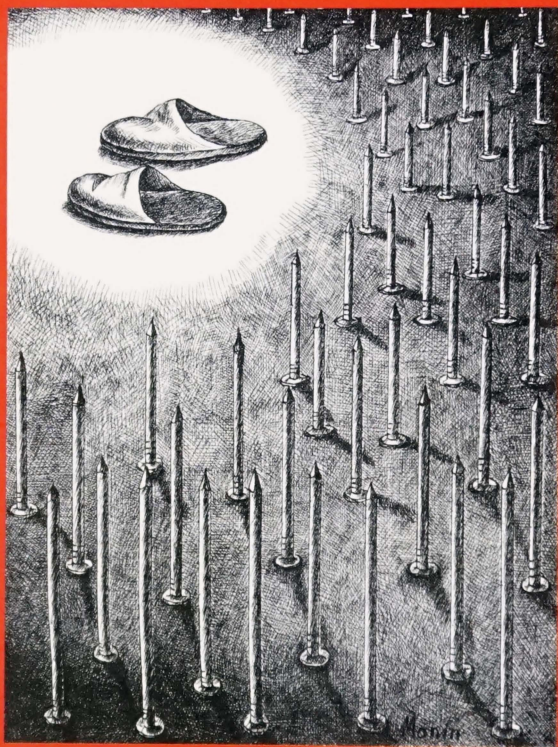

חלום ומהפכה

אלברט בן יצחק יעקב

הוצאת רסיס נהרה

אלברט בן יצחק יעקב

חלום ומהפכה

הוצאת רסיס נהרה התשע"ז

אלברט בן יצחק יעקב

חלום ומהפכה

עורך: פבל זלוטוב

הוצאת רסיס נהרה התשע"ז

תודות

במהלך העבודה על הספר קיבלתי השראה מאנשים רבים שתמכו, עודדו והושיטו יד חברית. ברצוני להודות להם כאן.

אלכס לנדסברג, אריק פוקס, דורית מרטין, תמי טנא, אילנה ענבר, ניצן כהן, אליזבת כהן, בלפור חקק, הרצל חקק, אורי מאיר, אלכסנדר שבתאייב, טליה טוקטלי וסרז' מונין.
תודה על כל מה שעשיתם עבורי.

סדר השירים

9	נוסטלגיה
10	חלום ומהפכה
11	טיטניק
12	נולדתי
13	הכל שונה
14	זה ממך
15	ברזל ופחד
15	אני לא דג
16	אין לי הסבר
17	נו
18	היא מתפייטת
19	כוס הפוכה
20	מסעדה ופרחים
21	בבחירה לסבול
22	נראה
23	לא הפסדנו
24	לא מספיק
24	אפקים
25	אגיד
25	רציתי
26	היא בכל מקום
27	הכל נקי
28	ליצן
28	יותר מהיום
29	קצת
30	לאט לאט
31	בינינו
31	הנוצה תפול

32	היא צודקת
33	מגילות גנוזות
34	הצפור היא צפור
35	כלבה
36	הפצצה ואנחנו
36	נאווה
37	חברה מודרנית
38	מלצרית צעירה
39	הכל כרגיל
40	ילדיה
41	לפני הפירוק
42	לבת זאוס
43	חובה להבין
44	חשיבה לא מילולית
45	זה נורא טבעי
46	כלב בחוץ
47	חבוקו של סטלין
48	טל
49	כמה שיותר
50	באירופה יש ספסלים
51	מחוץ למסגרת
52	מעל האופק
53	אני לפיד
54	אני מתחיל לרוץ
54	שגרה
55	בעיתי מדהים
56	השפה נטשה
57	הלואי
58	מכתב למלאך
59	אלף בניסן

נוסטלגיה
 לא תמיד יש עדים, ורבים לא יודעים
 שהם כאֵלֶה. מה זה בכלל נוסטלגיה. ערבוב
 של שפות ששמעתי בדרך, ריצות אַרְכוֹת
 ובקור של צדיק בארוחת הערב.
 אוטובוסים, ריח של סֶכֶר או אִמָּא בחלון
 לחזור בחלום, במסלול מִיָּבֶשׁ,
 אֶל בֵּית רְחוּק
 בְּלִי שׁוֹמֵר, היא נצמדת
 לוחשת שטיות
 שאסור לי לשכח.

חלום ומהפכה

מה לא היה בנפש? המשמעות לא אחזה בנשק.
חדש מול ישן. מהפכה לא מחיבת שנויים. אז קמו.
בתקופה לא קלה שוב שומעים בדיחה עגומה
באור.

באור השרפות נראה הסכסוך הישן, ובתוך הנפש
עולם.

נרוץ ישר אל המסקנה הסופית, או נדלג בקלילות
אל הידיעה שממילא אין מה לעשות. מהפכה

היא דם. סופרים את הכסף שלי. תרומה עתידית.
אנשים אוכלים חיות, לוחצים על מוטות, משתנים
לבד.
מאחורי הטנקים נשאר לא רק אבק והם לומדים
להזהר.

אז תדעו שאני למדתי לחיות בלי כסף בכלל.
אל תעשו עלי מהפכות, כי אין לי שום דבר, רק
חלום.
רוצים גם אותו? אני אתן בחנם, בקלות, בשמחה.

טיטניק

יש חשק לנסות לחשב רחוק
לדהר בשמחה, באהבה.
אמרו לנו ברחוב לקשר
חזק, לקשר קרוב. לדאג
שלא תהיה עצובה.

שכל השקיעה הקטסטרופלית הזו
התרחשה בבועה של מחשבתנו.
והלחץ מרס. והלחץ
מעמיק
ולא מעלינו.

ותמיד בתנועה אל גוש עצום
ואין קץ למרחק ואין קץ לקר.
ואנחנו לא רוצים לקום,
לקפא במקום, לעצר.

נולדתי

נולדתי להיות עדין
נתן זך

קורת גג חמה
והגג לא רואה אותי.
כמו גג עדינות
מכסה את גופי.
נולדתי. אני
מקוה שתדעי.

קשה לך להבין את שתי
פני באור ירח. אני מתקן
לתלית כבסים, אוקי?
נולדתי כזה

סגור עם עצמי. והכל עולה
לי עשרה חבלים
כפולים בלילה את כלי
ואני מחליד כל עונה,

אוקי? אבל נולדתי עדין.
נולדתי מתקן ברזל
ובתוכו עמוד
שדרה, מינרלים וקנאה.

הכל שונה

הלכתי קצת אחרה. כזה גרוד
בפנת העין. שחר ולבן בין נמוקים
טובים. לא סתם יצא לנו להפגש.

הטראומה תשאר. אנחנו לא ביחד
ועדין לא נח לי בתוך המעגל. הגרוד נעלם
כמו שלילה מתיש, כמו זהות נבחרת

בלי מטרת על מזהרת. אני מודה
שאחרי הפרדה הרגשתי רע,
אני מודה שעשיתי
לעצמי הנחה.

לחיצת יד מרחקת, ואני משכנע
שיכלנו לגלות את הסוד. קורה,
קרה, תתקשרי! אני בבאר שבע.

זֶה מִמֶּדְד

אֶת יוֹשֶׁבֶת בְּבִרְכִים כְּפּוֹפּוֹת. חֲתוּל.
מִבְּחִינַתְךָ זֶה לֹא נִגְמַר בְּזֶה.
אֶת אוֹמֶרֶת "הִרְבֵּה פְעָמִים זֶה עֲנִין שֶׁל עֲתוּי,
סְפּוּר לְעֶצְמוֹ עַל תּוֹפְעָה לֹא פְסוּלָה."
עוֹלָם אִי־אֵלִי אוֹ פִּנְטוּזִיָּה מְנַחֶמֶת, כִּךְ
אֲנִי מִרְגִּישׁ, אֲבָל אֶת מִרְגִּישָׁה

שְׁזֶה סוּג שֶׁל בְּגָרוֹת שֶׁהִגְעֵנוּ אֵלֶיהָ, וְאֲכֵן
הִתְבַּגְּרָנוּ טַפָּה. יְחָסִים אֲרָכִים, מְשִׁיכָה מְסִימָת
שְׁנַת־פָּרָה בְּהִזְמָנָה אִישִׁית, וּמַחִיר
שְׁאֵף פֶּעַם לֹא נִצְטָרֵךְ לְשֵׁלֶם.
אֶת אוֹמֶרֶת שְׁאֲנִי מֵאֵד אוֹפְטִימִי
אֲבָל אֵין קִנְאָה בְּבֵית, רַק פְּשָׁרוֹת
בֵּין סְפּוּרִים. וּלְכָל חֲשִׁיפָה צָרִיךְ אִמְץ
כִּי מִי יִסְתַּבֵּךְ עִם עֲבָדָה אִינְסוֹפִית.

אִמֶּרֶת פֶּעַם שְׁאֲנִי אוֹפְטִימִי, אֲבָל זֶה
הַדָּבָר שְׁאֵף פֶּעַם לֹא יִדְעָתִי לַעֲשׂוֹת.
זֶה רִצּוֹן מְטָרָף.
זֶה מִמֶּדְד.

ברזל ופחד
 לפתח עינים ולחיות בין שוים
 שעות ספורות אל חפש
 ואני כבר לא מחזיר. אני לא אסיר
 פולט ומנסה לצעק בשטף אל הנפש
 וטבעות מברזל ואיפה ואיזה חפש -

ובטעות זה הרבה. בית חם
 אכל אני בחצר. אני שונא
 צלילים של ברזל בתוך הגוף
 ואני מנסה לחשב על שיר ערש, על אשה.

אני לא דג
 עולים חדשים כמו ילדים. מורה
 הוא תלמיד. חוץ מזה, אני לא דג.
 אני את חשבון הנפש שלי
 עושה מול רבים.
 אני לא דג בדיוק מליון שנה
 ולא זה הענין. שלום! מי לא
 מדגיש שגיאות? עשיתי הרבה
 ויש לי עוד.
 והאיש הגדול לא משחרר.

אֵין לִי הַסֵּבֶר
אֵין לִי הַסֵּבֶר. אֲשֶׁר כְּתוּצָר. הַהִכָּרָה
יּוֹצֵרֶת בּוֹ אֶת הַצְרוּפִים בְּלִי פֶשֶׁרָה.
בְּאַהֲבָה כָּל חֲזוּק מִשְׁתַּלֵּם.
הָאוֹר דָּפֵק עַל הַדֹּלֶת, גּוֹרֵם
לְמַצִּיאוֹת לְתַעֲתַע בְּדַעַה

בְּחֶשֶׁכָה נִרְאִית. בְּעִיר הַיִּשְׁנָה
אֵין דֶּרֶךְ לְהִתְחַמֵּק, לְמַקֵּם
בְּהֶרֶס שֶׁל רִקְמָה אֶת מָה
שֶׁהִיָּה קֹדֶם. אֵין לִי הַסֵּבֶר.

אֶפּוֹרֶךְ הַסֵּתוֹי זוֹהָר בְּצִבְעֵי תְּשׁוּקָה,
בְּגִנְטִיקָה אֲנוּשִׁית, בְּכֶשֶׁר וּבִמְתִּיחָה.
הַסֵּבֶל שֶׁבְּכַפִּיפָה, שֶׁבְּהִצְלָחַה מִדְּחָקָת.
זֶה מִסְקֵרֵן. אֲנִי לּוֹקֵחַ נְשִׁימָה.
מָה אֶת מִכְחִישָׁה? אֵין לִי הַסֵּבֶר.

נו

נו, לא נח למצפון לנשם בתוך הבוץ.
כתנת רסון בקפסה אפנתית - נו, קונים.
אבל לא קונים אגדות:
על זה המצפון מקפיד מאד.

כן, הפתרון היחיד הוא להעמיס
על המצפון. איפה התלתלים שלך
ומדוע את לא בוכה?
העצמה של זה הולכת ופוחתת.
כן, בכיס זו מתנה.

שם הזכות שלך לחתנה ראשונה, שם הדרך שלך,
שם אבק מהפסנתר הרוסי, תוים שלא
מסתבכים זה בזה. שם את תולה כביסה בלי
מיסטיקה
ותשובות אחר כך.

על הקיר בבות עץ מרחבי העולם. תשאלי
את חסרי הבית ברחוב על הרקע. תשאלי מה
הם קנו. בחלונות חשוכים. בצפיפות. בחלקים.

היא מתפִּיטת
היא מתפִּיטת
וְרוֹצָה לְהַשְׁתַּפֵּר בָּזֶה.
סָתְיוֹ מִתְעוֹרֵר עַל גִּבְעָה נְמוּכָה
מִתְהוֹה וְשׁוֹב
מִתּוֹכָה בְּהַתְמַסְרוֹת פְּסִיבִית.
וְהַמוֹזוֹת רוֹאוֹת שֶׁהֵבֵן אָדָם מִמֶּהָר

רוֹצָה לְהִגִּיעַ רְחוֹק
וּמִרְמָה בְּעִמּוּתִים פְּנִימִיִּים. כֵּךְ
אוֹ כֵּךְ אֲנִי מְקַשֵּׁב. בְּאוֹר הַיָּרֵחַ
היא מתפִּיטת,

כּוֹתֶבֶת שֶׁהיא
לֹא מְסַגֶּלֶת
לְוֹתֵר. בְּכָל שִׁיר יֵשׁ מִשְׁהוֹ עֶקֶם
וְהיא כְּתֵבָה "הַטֵּל הַפֶּךְ לְקֶרֶחַ
עַל עֲגֻלוֹת עֵץ רְתוּמוֹת", היא כְּתֵבָה דְּבָרֵי שְׁבַח
לְלִהְקוֹת רוֹעֲשׁוֹת. הֵן כְּבָר שְׁרוֹת שִׁיר אַחֵר
אֲבָל היא מתפִּיטת.

כוס הפוכה
 למצא את כפות
 הידים שלה, לאחז בעדינות, לשמר.
 בשביל אהבה צריך שמים. וראיה
 לא רק במבט. וקשה לשמר עליה.
 כוס הפוכה. אנחנו מדברים
 והמרפסת כמו קערה
 של חזורים. ולכלם יש דברים אחרים.
 טוב, זה משחרר. היא לא בוחרת משהו.
 מאשרים, יש לנו פנה וקשר
 עם משהו שנראה כמו חיים רגילים. ולמטה
 סכסוך על מחיר. ואור על פנינו, אור
 על גופנו, אור מתחת
 והכוס הפוכה.

מסעדה ופרחים

עננים אפרים. פגישה במסעדה. בלי חשש
התקנה התגשם עד מחר. בני העולם תועים,
מחפשים הודעה. והסתיו כמו מחאה אלמונית.

מסעדה, יש לי זמן. חיים יפים על רקע חם.
השלחן הזה שלי ומאות שופטים
שוב עומדים מסביבי
ולא מצילים את העולם. שב על ידי,
מלצר. שב, תהיה עורך דין.
עזוב. בדיחה גרועה. אתה עסוק, מלצר.
הנה חרף, וקר, ולרגע
חלמתי חיים. ולקראת סיום
המלצר זרק פרחים.

בְּבַחֲרָהּ לְסָבֵל
בְּבַחֲרָהּ לְסָבֵל
טָמוֹן פְּרוּשׁ לְדֶרֶמָה קוֹמִית
עַל יְרִידָה לְצֶרֶךְ עֲלֶיהָ.
עַל זֶה שֶׁהִמְלִכָה
הִיא עֲרוּמָה
וְלֹא יִצְרָה לְעִצְמָהּ
אֶת הַסְּבִיבָה.
עַל זֶה שֶׁחִיבָנוּ
לְצַעַד רַק קְדִימָה

וְגַם עַל זֶה שֶׁכָּלְנוּ מִקְשָׁה.
יִרְדְּנוּ מִכָּבֶל הָעֲתִיקָה
בְּמִצָּב שֶׁל רִיב וְשֶׁל אֵי הַבְּנָה.
בְּבַחֲרָהּ לְסָבֵל

יֵשׁ הַתְּחַמְקוֹת לֹא מוֹדַעַת,
תְּסַבִּיכִי שְׁלִיטָה, צֵל
מִחֶפֶז שֶׁל מַגְדֵּל בָּבֶל. הַשְׁקִיעָה שְׁחוֹנָקֶת
אֶת הַחוּפִּים
בְּדֶמָה
כְּטִבְעַת עִם אָבֵן אֲדָמָה.
שְׁמִים. תְּכַשִּׁיטִים
זוֹלִים. וְהֶאֱהָבָה
בְּבַחֲרָהּ לְסָבֵל.

נראָה

על הכּכר בצורת אַגרטל בונים אהל לַמַּחֲקָרִים.
בצורה יש צד פחות מֶכָר:
נחוש, העולם הַזֶּה.
אני יוצא לטיול
בלילה וגם כּוֹכֵב מאַחֵר
לא מִמַּקֵּשׁ אֶת מִבְטִי.
קצת אֲשֶׁר בֵּיד. המשיח קרוב. אֶקְנֶה לי חוֹנִיה.
כָּל שֶׁהִיָּה חֶסֶד בְּסִכְסוּךְ שֶׁל שָׁנִים
הוא הַעֲנִין שְׂאִישׁ לא רָאָה.
כָּל אֶחָד יָכֹל לִבֹּא
וְלִקְחַת אֶת הָאוֹר, אֵין
טַעַם לְהִרְחִיב. אני אוֹתֵר
וְאֲשֶׁב עַל סֵף הַתְּהוֹם. אני אֲשֶׁב, אֲנָשִׁים!
כְּשֶׁלֹּון אֶחָד או שָׁנִים, או בְּעֶצֶם
הַרְבֵּה יוֹתֵר
נִפְרְדוּ בְּנִשְׁקָה מִן הַצִּבּוֹר
וְנִבְלָעוּ בְּאוֹר
הַתּוֹרָה. וְהַחֲבּוּקִים בִּינָתִים
רק חֲבּוּקִים. יבֹא הַמָּשִׁיחַ וְנִרְאָה.

לא הפסדנו
הנה עוד הוכחה בשבילך.
אף אחד לא חייב לי כלום, גם את.
לא קל להיות מחבר לחברה גדולה. כל אחד
אחד.

קקרו. נוצות. הוא יודע להתחבר לתשובות שלי
באופן צפוי, בטוח ורגוע. יש לו קול אנושי

שנקלט בו ממך, כמו החלשה לאנשים טובים.
בנאדם
יכול לאהב, להוריד את רמת הקרבה, וכלום. וכלם

באור זוהר במרחב, ובנאדם אחד דחוי, מחונן,
מבין שאור הוא המקור
הפיזי הפעם, לא זמין אך משלם,

כזה שעוזר להעביר את הזמן. דינמיקה טובה
יש בינינו. תכי אומר מה שבא, תכי מפגין
סלחנות וקרבה

כי היחס כולל גם פעלה
במרחב הקים
וגם הרחבה.

תכי, אנחנו לא הפסדנו. אנחנו לא זכינו באהבה.

לא מספיק

יש חשק, ויש הכל, ולפיכך
בנים מפריעים כל הזמן לבנות.
גם אני רוצה להפריע לך.
ועל המפה שלי כל מיני שאלות
ורצון מגחך לחזור, ולא מפסיק
לרגע ואין מה לעשות
ולא מספיק לשמע
ולהשמיע. שכחנו הכל
וזה מפריע.

אפקים

הגוף מדבר
על המסמר שנכנס ברגש
וכמובן שבמרכז העולם
לא עשינו כלום.
מן הסתם היו נפגעים.
הברבור עף אל השמש
והמלאך לא מתבייש להיות דמוי.
אני מושך את הזמן עד אפקים.
הילד הרעב מדליק שם משהו
לכבוד שבת. צדקה. הוא
מנסה לבקש לחם.
רק שיתנו לו מספיק.

אגיד

אסימטריה של ענפים
תסביר את נגינת פסנתר המסתורין.
ללחן הזה יש מלחין
ומחיר, יש בו דו קיום ואזון עדין
של כחות. אחרי האכזבות
ובמקום האהבה
צבע של דולרים, צליל של מלשין:
"פסנתר לא יגלה וחבל לנסות."
זה סוד מקצועי של מאמין
ואני לא זוכר על מה צריך להתנצל.
אגיד שזה נחמד, שזה מאד קרוב
לענפים ולשמים, אגיד שזה טוב.
וקהל יתאסף, ימלא את האולם
ואגיד לו "שמע דבור על אהבה שהיתה."
כן. אבל העקר זה מה שהיא עשתה.

רציתי

מרחק יכול להיות בוטה. בגרעין הקשה
יש חלק נחמד. באמבטיה מבט
בתוך מבט. חשבנו על עצמנו,
שעוד נכוננו לנו עליות ומורדות -
קשקוש אחד. סלם
יעקב, מדרגות קהות, מה
שמצאת - את שהכל
רצית לשנות
מקצה אל קצה.
וגם אני, רק לא מנסה.

היא בכל מקום
היא בכל מקום: בזמן שעבר, בשם
שלך, בהשתקפות הפוכה, בתלם,
בדרך לאשר, בתחבורה פשוטה
ובתוכנה זהירה. היא שוכבת

בזרם של עלים
בסתיו המתעורר, בשמלת הכלה, ברשם
שלקני הגוף יש מטרה. פנטזיה
של אשה צעירה.
היא בכל מקום

והיא בבדוד מחלט
כענן המתרום.
היא דומה לרוח שמתחת לגשם, ואין סבה בעולם
שבגללה היא צריכה לפחד.
החברה הגברית רוצה שתבקר ותנחם
אבל היא בכל מקום.

הכל נקי

רוח - אַנְמִיָּה שֶׁל הַמְדָּבָר.
לְנוֹחַ. סְפוּרִים שְׁלֵמִים. אִשָּׁה בּוֹכָה.
הִיא אָמְרָה לִי: "זוֹ קֶרְבָּה. קוֹרָה"
זֶה הַכֹּל קוֹרָה נוֹרָא מְהֵרָה
וַיֵּשׁ קֶרְנָבֵל צָבָעוֹנִי וַיֵּשׁ מִשְׁבֵּר
וַיֵּשׁ עוֹד אֶפְשָׁרוֹת לְעֲמוֹת אֲזוּרֵי
בְּגָלֵל אִשָּׁה יְפָה שְׂבוּכָה.
וְאֲנִי יְהוּדִי וְהִיא עֶרְבִיָּה
וְהַכֹּל נָקִי. וּבִינֵינוּ מְדָבָר.

ליצן

הוא יוצא לדרך
להצחיק ילדים.
נו, עכשו מה הולך?
צפיות של חיים:
מי אוהב, מי מכיר
עוד פספוס מתקרב.
אומרים שהוא ליצן.
לאן יקח אותי?
לשקף רגשות
כמו פסל יוני.
הוא בוכה ומצחיק
כלי צדוק עלילתי
ולמרות שהוא קטן
יש לו מרץ אינסופי.
בשיחה הוא נפל.

יותר מהיום

צפון

בשבילי זה רק סיביר.
אכלתי שלג, ראיתי שמש.
מזרח - שירים שלי
שתופסים לדעתי מערב
די מדיק בשביל קיץ. ורק
יותר אבק ויותר
מהיום - עיר
בדרום.

קצת

קצת לא חורץ שום דעה. את רצית
להיות בעין הסערה, כמו צפרים בערבה
ללא גבולות, כמו אהבה
עורת. הזמן סוגר
עלינו קצת והאחת כבר לא רואה
את השני, הזמן מושך את התשובה מתוך היד
אל צד החשק - אם אפשר, קצת אהבה -
ולא צריך להצטיר
באיש הרע. מה לא חסר?
- נוסטלגיה. מסבות של אגו.
הזדמנות, שהיא תמיד האחרונה,
ליצר בִּיחַד משהו נעיר, ליצר ולא
להצטיר על הפסגה. כמו הפליק הקטן
שפותח וכוח סוער
לכבוד העונה הקצרה. קצת
הוא הגורם העקרי, קצת כמו הערבה
שמשהו מזמין אותי אליה.

לֹאט לֹאט
 לֹאט לֹאט
 אֲנַחְנוּ מְטַפְסִים
 בְּהִתְרַגְּשׁוֹת רָבָה. יֵשׁ לָנוּ
 רְשִׁימָה. אֵין שׁוֹלְטִים, אֵין גְּשֻׁלְטִים,
 רַק בְּדִידוֹת
 כְּמוֹ מַפְלָצַת בֵּין עֲצֵי הַתּוֹת.
 וּבְדִידוֹת הִיא סִבָּה מֵהוֹתִית לַעֲלִיָּה
 אוֹ לְכִרְיָחָה

פְּתֹאוּמִית שֶׁל אִשָּׁה אֲמִיצָה וּמֵאֹד
 פְּטָרִיוּטִית. לַחֲשִׁיבוֹת הָעֲצָמִית
 יֵשׁ עֵידֵן מִשְׁלָה, וּלֹאט לֹאט

עוֹלִים בְּמַסָּע
 אֶל הַדִּיוֹנָה, אֶל מְדוּרַת הַשֶּׁבֶט,
 אֶל חֲנוֹת יָד שְׁנֵיהֶן. אֶל סֵל עֶנֶק
 וּבּוֹ מִין הַזְּמָנוֹת - בְּמַרְחָק נִגִּיעָה
 הַכֹּל פָּשוּט. וְהַנִּפְלִים נוֹפְלִים
 בְּדֶרֶךְ הַיְחִידָה,
 לֹאט לֹאט.

בִּינֵינוּ

וּבִינֵינוּ רוּחַ חַיִּים, אֶהְבֶּה וְשֵׁם
וּבֶאֱבִיב הַקּוֹדֶם אוֹלִי הִיָּה גַם שְׁלֵג.
לְכָל רִצּוֹן יֵשׁ מַחִיר
וְהַחַיִּים הֵם לֹא סָרְט, לְכָל הַיּוֹתֵר
מִשֶּׁהוּ דוֹמָה. הָאֶהְבֶּה עוֹזֶבֶת
מִתְכַּנָּסֶת לְתוֹכֵנוּ
וְזֶה כְּבֹר סוֹף הַלֵּילָה. אָדָם
רוֹצֶה לְגַדֵּל וְאֵינוּ זוֹכֵר.
הַרְצוֹן הָרָאשׁוֹן שֶׁיֵּרֵד אֶתְמוֹל
אֵינָנוּ. וְלִפְנֵי הַכֹּל
עֲלִינוּ לְרַחֵם.

הַנוֹצָה תִּפְּל

הַנוֹצָה תִּפְּל עַל הַגֹּל
וְתִהְיֶה חֲתִימָה. כִּד לַפְעָמִים לוֹיֵתָן
זוֹרֵק אֶת עֲצָמוֹ מֵהַמִּים.
נִזְרֵק עַל הַחוּל, מוֹזֵר,
אֶפְלוּ הַמוֹזָה מִצִּטְעָרֵת
אוֹלִי כְּדִי לְהַמְנִיעַ מִתְחוּשֵׁת
הַצֹּדֵק הַפּוֹאֵטִי. אֵין
פְּרוֹיֶקֶט מִשְׁלָם. קַחִי נוֹצָה,
גִּלִּים, אוֹקִינוֹס, רִגַע
וְחִכִּי.

היא צודקת
 אין חדש תחת השמש, היא מנופפת. מניפה.
 לא היה שום ריב ולא היה משבר. היתה אהבה
 היו קמטי הבצה על המצח
 ועל צג הנזה. אני מקוה והיא צודקת
 שהעולם עיף מימים של מתח, מטפוס
 מאמץ תמיד. העולם מתפוגג והיא
 בז אדם למטה
 ולמעלה להט. לא עליו נגזר לצחק -
 פתאם הכל יותר נקי
 והיא קצת מתעכבת. הבז האדם
 עזב את הארץ, לא משנאה עצמית,
 ומבטו סולל את הדרך. היתום
 חוזר הביתה אל חבוק גדול, ונח
 לה עם הדמוי של הפנטזיה האנושית.
 היא צודקת. החיים מכפפים בעשב
 והבז חייב להיות טעון. היא צודקת
 כשהיא לא נשארת. הצורה הפרוידיאנית
 של עוף עתיק, ההתחדשות המגומת. ואין חדש
 תחת השמש. היא צודקת. היא צודקת!

מגלות גנוזות
מגלות גנוזות לדור עתיד. לתרגום,
לבִּרְכָּה נִרְאִית כְּנִסוּי לְשֵׁם גּוּוֹן
עֲתִידִי, לְהִתְרַגְּשׁוֹת עֲצוּמָה. מֵאָה דְּעוֹת
בְּמִלָּה אַחֲרוֹנָה שֶׁל סֵפֶר סְגוּר.

הַסֵּבָה לְדִיוֹן נוֹסֵף הִיא חֶסֶד שְׁמוֹר
שֶׁל עוֹלָם נָטוּל דְּאָגוֹת חוֹמְרִיּוֹת,
וְכָל דָּף הוּא תְּגוּבָה
שֶׁקְשׁוּרָה בְּעִנְיָה רְפוּיָה.
מגלות גנוזות

מִסְבוֹת שׁוֹנוֹת, וּסְפָרִים
הֵם כְּמוֹ בְּנֵי שְׁבָטִים: פְּרוּזָה, שִׁיר,
נְאוּם יְדִידוּתִי, קְטָעִים
מִכָּל תְּקוּפָה. קְפוּל
נְעִים, שְׁלוּבֵי הַדְּפָסָה.
וּקְלָלוֹת שֶׁל עוֹלָם עֲתִיד נִרְאוֹת
כְּנִסְיוֹן לְזִמּוֹן מְגִלוֹת גְּנוּזוֹת.

הַצֵּפוֹר הִיא צֵפוֹר
הַצֵּפוֹר הִיא צֵפוֹר,
הַפֶּרְפֶּר פֶּרְפֶּר.
וְאִין מָה לוֹמַר עַל מַעֲמָד,
הַסְטוֹרִיָּה וּפְעָרִים.
וְהַמִּסְפָּר הַכָּחַל עַל הַיָּד
אֵינוֹ מִסְפָּר.

הַשֶּׁמֶשׁ הִיא שֶׁמֶשׁ.
יֶלֶד לֹא חוֹרֵג. מִתְמוּנָה
יָדוֹ מִשְׁטֶט. אֶסְף כָּזָה
שֶׁל הַפְּחָדוֹת, בְּחִי. אֶל
תִּדְאָג. זֶה לֹא בִקְרָת
דְּרָכֹנִים.

וְשָׁלוֹם הוּא שָׁלוֹם
וְאַפֵּק בְּהִיר פֶּתָאם
וְאִיזָה עוֹל עָשׂוֹ לְאַחוּתוֹ.
וְהַעוֹלָם מִנְגֵּד נִכּוֹן לְסִיעַ
וְהַפֶּרְפֶּר מִתְפַּרְפֵּר יוֹתֵר מִתְמִיד.

הַמֶּלֶה הִיא מֶלֶה,
אֲנִי לֹא מִתְנַגֵּד.
חַיּוֹת בִּיעֵר יְכוּלוֹת פֶּשׁוּט לְטָרֵף
וּלְהַסְתַּפֵּק. אֲבָל בֶּן הָאָדָם
רְצִינִי מָאָד. צְרִיךְ
לְדוֹן הֵיטֵב.

כלבה

¹Dum spiro spero
Descartes

קפיצה זהירה. דלוג. לברח!
הילדים זורקים אבנים. הכלבה
צולעת. הם זזים בזהירות. בעינים
רצח. קיר הבטון
עוצר את הריצה. מכות. לאט.
בקבוקים על הרצפה.
אחד צועק "מספיק" ואני
ממלצר בלילות במסעדה מכבדת.
פעם שאלתי את עצמי
למה לא צעקתי קדם. וגם עכשו, כלבה,
אני משלם. טיפ. Dum spiro spero.
אנשים, כלבה, מאד מבלבלים. תמיד וגם עכשו.

1 כל עוד אני חי

הפצצה ואנחנו

עדן פצצת האטום. מדוזות בקלל.
מישהו נורא רוצה משהו. מזל
שכלום לא באמת ספונטני. מלים
ואנחנו. האדם מפתיע לפעמים.
בזרם של מחפשי זהות
של יפי אסתטי או יפי אבוד.
מחיר האהדה עולה עכשו והקהל עיף.
גדופים והכפשות מנסחים היטב.

על מגרש הגולף רק שני שחקנים
והמגרש כמו אוקיינוס
בורות וגלים. הסטטוס הגנטי
תפס את הפוליגרף בשקר. ובתוך התהליך
על הספינה ללא הקברניט
מתקדם הדמוי הפיזי העצום.
ותמיד יש מישהו שמתנגד.

נאנה

יש לך בת. היא בודדה כמו חק.
איפה מוט, איפה דגל, ומה עוד חסר?
אין הרבה מה ללמד מהמלה "לא".
זה רחוב בברלין לכל היותר.
ילדה בודדה, שורה בשיר,
עכשו את אמא. נאנה, מה עוד?
צורה של ילדה. זה מספיק. זה מתוק.
ילדה, לא צריך דגל. לא צריך מוט.

חֲבֵרָה מוֹדֶרֶנִית

מִין רוֹבוֹטִיזָצְיָה. דְּרָכִים שׁוֹנוֹת
וּשְׁבִיל. לֹא הֵייתִי כָּךְ מְקַבֵּל.
חֲבֵרָה מוֹדֶרֶנִית. וּפְתָאוֹם, פְּתָאוֹם חָל
שְׁפוּר. נִפְתַּח נְתִיב בַּחֲזָרָה אֶל הַמַּחֲשָׁבוֹת.

סְכוּי לְהַשְׁלִים. אֲנִי אֶשְׁמַח מְאֹד.
סֵפֶר חֻקִּים לְחַיִּים הוּא לֹא עֲנִין קָל
(תְּנוּעָה מִיתָרֵת. טוֹבֵת הַכָּלָל).
וּפְגִישׁוֹת שֶׁכֶּבֶר לֹא יִהְיוּ קִצְרוֹת

עִם הָאֲמֶת הָעִירְמָה, עִם שִׁמְץ שֶׁל
חֲשִׁיפֵת יָתֵר, עִם רִיצָה בְּבִקָּר,
עִם הַחֲשֶׁק לְשֹׂרֵד, לְהַפְגִּין קֶצֶת אִמָּץ.

מִסְלּוֹל נוֹתֵן כְּתֵף לְרַגַע אֵין קֵץ.
אִי אֶפְשָׁר בְּלִי קִצּוּרֵי דֶרֶךְ
לְזַנֵּק קַדִּימָה - וְאֲנִי קוֹפֵץ.

מְלַצְרִית צְעִירָה
זֶה לֹא מַעְלִיב, הַנְטִיָּה לְרִצּוֹת
אֶת הַחֲבֵרוֹת. הִיָּה שָׁנָה לַחֲכּוֹת, שָׁנָה לַעֲזוֹב
אֶת הַדְּאָגָה. לְשַׁכַּח
אֶת הַסֵּתִיו שֶׁלֹּא הָיָה.
מְלַצְרִית צְעִירָה. נַעֲלִים שְׂטוּחוֹת

מִתְחַלְפוֹת בְּעַקְבִּים גְּבוּהִים בְּלִי סְבוֹת.
אֲנָשִׁים מִסְתַּבְּבִים. עֲבוּדָה לֹא שְׁלִי, הִיא
אוֹמֶרֶת לַעֲצָמָה. זֶה לֹא מַעְלִיב.

כָּאן בְּעֲבוּדָה חוֹלְפוֹת לָהּ שָׁעוֹת שְׁלֵמוֹת
בְּיוֹם אֶחָד, בִּיכָלֶת לְהִתְעַלּוֹת,
בְּנִטְיָשָׁה רִגְשִׁית, בְּכּוֹנָה טוֹבָה
לְהִתְרַחֵק מִהַמְּסָבָה. וְעַכְשָׁו מוֹצִיאִים
אֶת הַשְּׁלֶחָנוֹת אֶל הַמְּדֻרָּה.
זֶה לֹא מַעְלִיב.

הכל כרגיל

האמת - לא שלי. הרצון לאהב
על ציר הזמן האנושי
ושקט נפשי. מי יגיד על זה את
כל האמת? אבדנו את הרגש

ובקרוב נאבד גם עוד לילה.
היה לנו טוב עם הזריחה
כמו עם מסרת. אז לא האמנו
בגורל - זה בלוף. והיה לנו טוב
עם הזריחה ועם הכל
שלא יכול להיות אחרת.

מי רוצה לחיות בטרגדיה.
הלילות רשמו את התרועים.
ככל שמתבגרים מאבדים.
אבל הסבה הרבה יותר פשוטה.
התרגלנו. הכל כרגיל.

ילדיה

בְּלִילָה חֵם יֵרֵד מִלְקוֹשׁ. בְּבֹקֶר פָּרַח אֶסוּנִי.
יְהוּדָה עֲמִיחַ

לֹא בְּגִלְל הַמִּלְקוֹשׁ אֶסוּנִי פָּרַח.
פִּלְחָן שְׁזוּף. וּמָה אִם אֲרָגַע בְּתוֹכָהּ.
הַמוֹנִי וְצָפוּף הַמִּלְקוֹשׁ בֵּין הַשְּׁדוֹת.
רַב הַחַיִּים לִילָה. וְאַרְגֹּז עֲגֻבְנִיּוֹת
סוֹגֵר אֶת הַפֶּנֶה.

אֵלֶּה יְחָסִים אֲנִי לֹא לֹקַח:
כָּל מָה שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם! אֶת מַצִּיגָה
סֹדֶר טִבְעִי, מַחְלִיפָה אוֹתִי. זֶז
כְּדֵי לְשֹׁמֵר עַל קֶשֶׁר.
וּבְטִבְעַ עוֹנֵת הַגִּשְׁמִים.

אֵין בָּהּ בְּכָלֵל אִירוֹנִיָּה, עוֹנֵת הַגִּשְׁמִים.
קֵל לְהִסְתַּדֵּר עִם מִלְקוֹשׁ, הוּא
יֵרֵד רַק פַּעַם אַחַת. רֵיחַ כְּבֹד שֶׁל טָגוֹן
עֲגֻבְנִיָּה, כֵּן? כָּלֵם בְּשִׁבִּיל אַחַד,
אַחַד בְּשִׁבִּילֵם.

מִלְקוֹשׁ בְּלִילָה חֵם וּבְבֹקֶר שׁוֹב פְּרִיחָה.
וְיִלְדֵיהָ טָפוֹת בְּתַסְפֹּרֶת קְצוּצָה.

לפני הפרוק
לפני הפרוק בא קר.
מוכרת פרחים ואני.
ואנחנו בשני קולות
שרים על האפי הפלחני
שמתקרב מאבדן ממשי
בערבוב הסגנונות והכוונים.

לתפלות הבקר, לירושלים
וגם לעצים בלבוש הכי חשוף
אין שום פצוי. העצים למשל

לא זכו בקדום, והם יודעים
שיש אדמה, רוח, אש ושמים
במציאות לא מובנת, לא מובנת לגזע
האנושי, כלומר השטן
מפתה במלים לפני הפרוק.

לְבַת זָאוֹס

בֵּת זָאוֹס, הַמְצָפוֹן כְּבוֹל לַחֲרוּת.
כָּלֶם צָרִיכִים לְהָרִים רֹאשׁ, גַּם אֶת.
מָה יוֹתֵר מִשְׁתַּלֵּם? אָפֶס מִחֻלָּט
לֹא קִיָּם. בֵּת זָאוֹס, לֹא הִכָּל פְּשוּט

אֶצְלָנוּ. הַמּוֹזוֹת נֶאֱלָצוֹת לְהִתְחַשֵּׁב
בְּגוֹף, וְאַפְרוֹדִיטָה הִיא אִשָּׁה,
לְפָחוֹת לְפִי פָרוּשׁ אֶחָד.
גַּם מְרַחֵק אֶפְשָׁר לְקַחַת
לְכָל מִנֵּי מְקוֹמוֹת. וּבְמִבְט חֲטוּף

סְפִינַת עֵץ, אִמְבְּרוֹזִיָּה וְנִקְטֹר.
וְאַרְצִי. מְצִיאוֹת מוֹזָרָה
בְּמֶרְחָק שֶׁל כְּמָה מְאוֹת קִלּוֹמֶטְרִים.
הַיָּדִים צְפוֹת. נִתּוּק אֶכְזָרִי
וְיִפִּי עֵתִיק שֶׁל תְּרֻבוֹת חֲדָשָׁה.
הַיָּדִים צְפוֹת. הַנְּגִיעָה רָכָה.
בֵּת זָאוֹס, אֶת מְקַשִּׁיבָה לִי?

חֹבֶה לְהִבִּין
חֹבֶה לְהִבִּין: אֵין דֶּרֶךְ קֵלָה
לְהִסְבִּיר אֵיךְ הַכֹּל הִסְתַּדֵּר.
בְּנִשְׁקוֹת אֹוִיר קָרָאת לִי לְשׁוֹב
וְלִהְיוֹת סִבְלָנִי
כָּל־פִּי שְׁנוּיִים, אֲדוֹן
לְעִצְמִי. הִלְכָּתִי
בְּשׁוּלֵי הַכְּבִישׁ. גַּם אֲנִי

אֲסִיר שֶׁל אֶהְבֶּה רֹאשׁוֹנָה,
אֶבֶק בְּאֹוִיר מַעַל שַׁעַר בְּרוֹזַל,
הַשָּׂגִים בְּלִי נִשְׁמָה, בְּלִי אֹוִיר, בְּלִי
כָּלוּם, הַתְּבוּדָתִי, חֹבֶה לְהִבִּין

וְלִהְתַּנַּחֵל עַל הַדָּשָׁא מוֹל הַקִּיר.
לְהַחֲלֹץ כְּמוֹ אֵיל צָעִיר
מִשָּׁלֵג. מַה תִּרְשִׁי לִי, אִשָּׁת
קָרִיָּה? שְׁגִשׁוּג רֹמַנְטִי?
הַתְּחַפּוּשׁוֹת הָיוּ יְפוֹת: לִי צֶן
וְחֹזִיר. חֹבֶה לְהִבִּין.

חשיבה לא מלולית
זה לא כך. עוד שגיאה דקדוקית
נעשתה תקינה. רגשות נקלטים
ואחרי פצעים צלקות.
שקט נצחי - היא אשה אלמונית
שמצאה מתכון לאשר בדפוס חשיבה
ולי עוד יש דעות קדומות.

לתשובה נכונה לא מגיעים בטעות.
אהבה יכולה להיות מכשיר, ואנשים
לא מדברים בחרוזים. גבוש זהות -
פרחים בוגרים יוצרים מחצה,
פרחים חיים באשכולות ועם הזמן פרחים חיים
נובלים. לאן יש לנו למהר, אשה יחידה
שאהבה אותי? חשיבה לא מלולית
של קשר רומנטי. שגיאה
ונוית של כתף.

כָּלֵב בַּחוּץ
 עֲצִים נוֹטִים מֵעַל לַמִּים
 אֶת הָעֲנָפִים. כָּלֵב מִתְקַרֵּב
 לְלַקֵּק אֶת הַיָּדִים
 וּמִבְּחִין בְּצֵל שָׁלְנוּ
 הַהֲפֹךְ. אֲמַרְנוּ לְכָלֵב
 צֵא מִהָאֵהָל. יֵצֵא לְשִׁתּוֹת.
 הָאִם כָּלֵב מִבֵּין מַה קּוֹרֶה בִּינֵינוּ?
 אֵין לְכָלֵב אֶת מִי לְשָׂנֵא. גֶּשֶׁם
 רֵץ בְּשָׁדוֹת. חֲלוֹם רְטוֹב. אֶת
 מַחֲבֶקֶת וְאַנְחָנוּ קְרוֹבִים.
 מוֹזִיקָה שֶׁל הַתְּרַגְּשׁוֹת
 מוֹזִיקָה שֶׁל סֶכֶל
 בְּשָׁנֵי קוֹלוֹת
 וַחֲדִירָה רְדוּדָה.
 עֵינַיִם פְּקוּחוֹת. שַׁעַר
 עַל כְּתָפִים. לְסִים בְּמַהֲרֹת
 אֶת רוּצָה. הַשְּׁעוֹן לֹא מְדִיק.
 קִפּוּחַ זֶה אִפִּי
 וְאֵין צַד אֶחָד בְּלִבִּי לְעִסְקָה
 וְהַכָּלֵב בַּחוּץ
 וּכְבֹר תִּשַׁע בְּעָרֵב.
 הֵינּוּ בִּיחָד בְּלִי לְהַחֲלִיף מֶלֶה.

זֶה נֹרָא טִבְעִי

זֶה נֹרָא טִבְעִי: בְּאַגְדָּה הַטּוֹבָה
יֵשׁ סוּף מְרַגֵּעַ וְגַם הַתַּחֲלָה נִוְחָה.
אִי אֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת בָּהּ אֶף מִלָּה.
אִי אֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת אֶת הַגִּישָׁה
הַסֵּלֶחֶנִית. בְּאַהֲדָה יֵשׁ מִין פֶּשֶׁרָה

עִם הַמְצִיאוֹת הַתּוֹבָעִנִית
שִׁינְצָה מְקוֹם רִיק וְנִבְהֵלָה מַעֲצָמָה,
מִתְרַגֵּל אִיקֶס כְּפוֹל אִיקֶס,
מֵהַתְּשׁוּבָה "זֶה נֹרָא טִבְעִי".

זֶה קִיצוֹנִי, לְצַחֲוֹק
אוּ לְבִכּוֹת בְּלִי סִבָּה. צְרִיךְ לוֹמַר טוֹב
לְטוֹב, לָדַע - רַע. תְּשׁוּבָה שְׁלִילִית
מִתְלַכֶּדֶת בְּפַעִימָה, וְחוֹמַת הָאֲבָנִים הַיִּשְׁנָה
מְקַשָּׁה עַל הַצֵּל לְגַדֵּל בְּחֶשֶׁכָּה.
גַּם זֶה נֹרָא טִבְעִי.

חבוקו של סטלין
נסייתי למצא צליל, רצון, שעות עמוסות.
חלק מן החלום - היה שלום,
אבל חמץ לא היה. רציתי לבשר על לדה
של דור חדש ללא כשלוך. רציתי! קחו לכם
יכלת לותר ונשב. הסתפקות, לא
אהבה. הנקמה שאין לה שם. איפה
הקרבן, רציתי לשאל בעדינות.
בתוך הספור יש עוד ספורים.
הקרבן הוא התלין. רציתי להגיד
שאדם זכאי כל עוד הוא נאמן
ואז הרגשתי ברגלי את חבוקו של סטלין.

טל

כְּמוֹ בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת עָלִילָה מְטַפֵּטֶפֶת,
אֲנַחְנוּ וְחַפְתָּ הַיָּעַר. בְּעֵינָה גְדוּלָּה
שְׁמִשְׁנָה אֶת סֵדֶר הַשְּׁעוֹת בְּלִילָה.
גּוֹפִית תַּחֲרָה. בְּדֹלַח שֶׁל טַל. וּגְבוּל
הַנְּאֻמּוֹת כְּמוֹ הַפְּנִינָה. אֶת לֹא חוֹשֶׁבֶת
לְלֶכֶת מִפֹּה? כּוֹבֵעַ וְחִלְצָה
בְּטַל. רְטוּב פֹּה וְקָר. הַפֶּעַם
אֲנִי הִרְבֵּה פְּחוֹת רוֹמָנְטִי.
שְׁפָתַיִם, מִזֶּע וְתַגּוּבָה. טַל,
אֲנִי נִחְנַקְתִּי מְרַב גְּעֻגּוּעִים.
וּבֵין צְמֵרוֹת הָעֲצִים
בְּסִבֵּךְ עֲנָפִים
אֲחָדוֹת מַחְלֻטָּת; מַגְבְּלוּתִי
וְשִׁמְלָתָהּ. הָעֲצִים מִשְׁתוֹלְלִים
וּבְכָל דְּבַר יֵשׁ מָסֶר. לֹא
דִּבְרָנוּ בְּכָלֵל. רְטוּב.
הַפְּטָמוֹת. הַטְּבָעוֹת הַכְּהוֹת. הַזֹּוֹיֹת
שְׁלֵה וְהַעֲנֵג שְׁלֵה. יָעַר
בְּגֶשֶׁם. צִעֲקָתִי.
צִעֲקָתִי. יֵשׁ אִפִּי לִיָּעַר, אִם
גַּם אֶקְלָקְטִי מֵעַט.

כמה שיותר

כמה שיותר להיות עם עצמנו
בזמנים קצובים, ברצון להנות.
זו כל האמת בספור השקרי
על שברון לב, על מחסום בלתי
עביר, על עצים בשמלות
שיפון שקופות

בשלכת. מדות בחירות עבר
כמו בית מחבר לנוף.
כן, יכלתי לראות את האור
באור הנקי, כמה שיותר!

אינספור אפשרויות בפרק
זמן נתון, בדיקות
משבחות. החול אצל. נותרו שניות
בתוך פה צר, ואין מקום
לבכי. ריקנות מנטלית
היא פרגון עצמי. נקים מדורה גדולה
בשביל הארחות, כמה שיותר.

בְּאִירוּפָּה יֵשׁ סַפְסָלִים
בְּאִירוּפָּה יֵשׁ סַפְסָלִים
בְּאִירוּפָּה יֵשׁ מִדְּרָכוֹת
בְּאִירוּפָּה יֵשׁ קֶצֶת זְמַן לְשָׁבֶת
וּמִדְּבָרִים גַּם בְּלִי הַגְּדֻרוֹת בְּרוּרוֹת.
בְּמִלּוֹן רוֹקְמִים גָּשְׁרִים,
כְּסוּיֵי מָטָה, נָשִׁים וּמִפּוֹת
מְרִיסֵי הַחֲלוּמוֹת.
וְאֲנִי חוֹזֵר לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל.
לֹא כָּל בֵּית מִסְתִּיר גְּעֻגּוּעִים.
עַל רֶקַע נָקִי וְקָר
שְׁלוֹם לָךְ
מִלּוֹן.

מחוץ למסגרת
סתיו מחוץ למסגרת. תחלת החדש
במערה ועל צלע הר. השמש
מאחורי הגשם, והייתי רומז בזהירות
שלמדנו להנות. בהתעמלות בקר
על מפת ההונה

העבר משתנה, ואנחנו
בשש דקות נטו של מרד פיקטיבי
אומרים שגולדנו עם חפש בסיסי.
מחוץ למסגרת

יצירות מופת של אדם חפשי.
חפש! חלון בחזית הבית. חשק לבקש
"חיו שפויים בשכונת עני". והנה סופה חוזרת
מנקוי יבש מחוץ למסגרת.

מעל האפק

הבורות מתמזגים עם הנוף.
מליון עטלפים, מפלצות חביבות
שלומדות עלינו מעל האפק.
טונות של חול
ומשהו ישן ממערות עמקות.
הקול נמשך על ידי קרני האור
לאלפי עונות. מזוג האור משני צדי
השמש, עם החוף וסירות
שהים ממס בגון חרצית צהב
שבידך. ואת בכרסה. ופעם
אחת אפשר לטעות.
מחזה עציב, הדמעות חונקות
את העולם, ובדירות שכורות האהבה
חיבת לשלם, ללחץ ידים; ומעל האפק –
האהבה שלי, שהתפרקה לשברים גסים, והקהל
צוחק. אני לא מוכן, והם טוענים
שבהצלחה יש משהו מסכן.
הוריונט. כעת הפסיקו שם לצחק
והעלו את הנושא הכאוב
משמיעים הבטחות.

אָני לפֿיד
אָני אי קטן. לא דומם, לא צומח. נזירים
שמוחים. נתתי מעיל להיטלר וקבלתי שלג.
מה זה יכול ליצג? גזענות ושנים
על הלוח.

הגזע האנושי בשעת צער.
לא אבדתי חושים. מבט כאוב
לגן עדן. אני לפֿיד שבוֹער
כמו יד. רקדתי ברוח.

אָני שוב אשם.
במקביל עברו אלפי בני אדם
וכלם דרשו לא לכבות את הלפֿיד.
אנשים, צמוד לשמש
יש הזדמנות להשאיר את הים.

לפסנתר אמרו: "לא ממלך
מוזיקה אתנית". במזרח הרחוק
אני מענין לנגן פולונז. אני
יודע שזה לא פרקטי, ועם יד על הלב
אני לפֿיד והבית בוֹער.

אָנִי מִתְחִיל לְרוֹץ
 אַגְרוֹף בְּלֵב, מִשְׁלֵשׁ חֵלֶשׁ וְכֶף יָדוֹ שֶׁל רוֹצֵחַ.
 מָרֶס, אָנִי עוֹמֵד מוֹלֵךְ – תַּרְגִּיל קֶשֶׁה. וְאִין פֶּחֶד.
 כִּךְ אֲנַחֲנוּ נִפְרָדִים. הָאוֹיֵב מִצְבִּיעַ
 עַל אִמְץ
 אֵךְ הֵלֵב עַל מִלְחָמָה. אָנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה
 בְּדִיוֹק קָרָה. דִּי שְׂיֵלֵד
 יִשְׁמַע קֹדִישׁ וְהוּא כֶּבֶד יְתוֹם.
 אָב רְחוּק. אַגְרוֹף מוֹנֵף. אָנִי מִתְחִיל לְרוֹץ
 וְיֵלֵד רוֹעֵד מִפְּנֵי הַחֶק.

שְׁגֵרָה
 הָאֲמֶת וְרָדָה, וְקוֹרָה גַם
 שְׁנֵבִיאי הַזַּעַם צוֹדְקִים.
 שְׁגֵרָה. רֵיחַ שֶׁל יָם יֵשׁ לָזֶה. כָּלֶם
 רוֹצִים לְהַרְוִיחַ
 קָמְטִים עַל הַמִּצָּח. שְׁגֵרָה
 זֶה לְצֹאת מִמִּסְתּוֹר בְּתִלְבֶּשֶׁת אֲרָכָה אֲרָכָה, לְהַרְגִישׁ
 כּוֹנֵה
 רְגִילָה, לְהַרְגִישׁ
 בְּתוֹךְ הָרוּחַ
 כְּמָה הָאֲמֶת וְרָדָה.

בְּעֵתוֹי מִדֵּהִים
בְּעֵתוֹי מִדֵּהִים נִגְלָה
מִי הוּא חֵבֶר. מַעֲבֵר לְזִכּוּכִית
הַכְּפֹלָה, מַעֲבֵר לְשֹׁטַח הַהֶפְקֵר
שֶׁל הַהֶתְחַדְּשׁוֹת
הָאֱהָבָה קֶצֶרָה אֶת הַמְשָׁמְעוֹת.
לְמִצָּא פְּנוֹת לְשִׁתִּיקוֹת
וְלִשְׁיחוֹת, לְלַמֵּד לְחֻמֵּק

וּלְהַעֲרִיךְ אֶת הַהֶחֱלָטָה.
וּבְכָל בֶּקֶר קָמִים, רְחוּבוֹת,
לְכָלוּךְ וּצְפִיפוֹת
זֵהוּת מְזִיפֶת וּבִעֲלוֹת.
בְּעֵתוֹי מִדֵּהִים

קוֹיִם שֶׁל רִצּוֹף
אֲבֵן עוֹצְרִים כָּל מִשְׁבֵּר
בְּמִסַּע מֵאַחֵר שֶׁל שְׁנֵי אֲנָשִׁים.
וְהִישֵׁר בּוֹנֶה אֶת הַזּוּגִיּוֹת
מִמִּתְּנָה סְטֵנְדֵּרְטִי לְסִפּוֹר עַל בְּדִידוֹת
וְאֲנַחְנוּ חִיבִים
לְהַקְשִׁיב, חִיבִים לְדַבֵּר
בְּעֵתוֹי מִדֵּהִים.

הַשֹּׁפָה נְטָשָׁה

הַשֹּׁפָה נְטָשָׁה אוֹתָנוּ וְחַל נָתַק
בְּמִשְׁחָק עַל הַכְּבוֹד. הַשְּׁחָקָנִים עִם הַוֹתֵק
לוֹו אוֹתָהּ בִּירִידַת הַשֶּׁמֶשׁ,
לוֹו וְלֹא הִחְלִיטוּ
אִם יֵשׁ אוֹ אֵין הַשְּׁגָחָה פְּרָטִית

וְהַסֶּפֶק מִחֵק קְטָעִים קְצָרִים.
בְּתַחֲנַת הַדֶּלֶק הַשְּׁחָלְנוּ מַלִּים
הַתְּחַלְנוּ מֵהַסּוּף
וְזֶה מִיָּאֵשׁ. בְּאִיזָה תְּהִלִּיד
הַגִּיוֹנִי נֶעְלָם
הַשֹּׁפָה נְטָשָׁה

וְלֹא נִשְׁאָר חֶלֶק
בְּשִׁבִּיל מֵהַגָּרִים שְׁלֹא
רוֹאִים אֶת הָאֶפֶק. הֵם שׁוֹלְחִים אֵלָיו
מִבֶּט מִבְּקֵשׁ בְּהִכְנָה
וּבַעֲוֹנוֹן, וּמִי רוֹכֵשׁ אֶת הַשְּׁוִיוֹן? יֵשׁ סְבוֹת
אֲבָל אֵין צֶדֶק. הַשֹּׁפָה נְטָשָׁה.

הלואי

אין גבורים בארצי.
הדסה רובין

כוח. חויה מעצבת. גוף ראשון, שני, שלישי.
רוצים את הלחם על השלחן – לא פלא. ענין רגיל.
נכון, אין גבורים. יש מחיר ושמירה.
אי אפשר בלי שמש, בלי ירח.
ענין סביבתי.

בגבורה קרענו הכל לגזרים. היינו צידים, נשבע.
מלחמה. פתרון אפסי. השמדה
במסלול שגרתי. לא אוהב
לשמע חדשות. אמרה לי אשתי:
"כמוסת הזמן היא עוד נסיון פגוע המוני".

הפגוע נמנע או תכנן לא נכון?
אי אפשר לקבע. גם הזמן לא אבוד.
האמץ הוא לא בדיוק סגולה ולא מורשת משפחתית. תוספת
קטנה של משיכה וידידות
לרתיצה רגשית בתחרות לאמית.

מולדת. כמוסת הטוב. כמות קטנה של צללית עיניים.
כאלו גם את הצל אפשר לתלש
בצורה הכי קרה,
לורע, לקרע, למתח, לחרש. והגבורה
תהיה שם כמו איזו נימה
לשמוש, במנון, לפי בחירה
ואהבה. והלואי שזה זמן שאין בו צרך בגבורים.

מכתב למלאך

כְּאֶשֶׁר אַתֶּם אוֹמְרִים
מִזֶּג אֲוִיר נָאָה
אֲנִי נוֹטֵל מִטְרִיהָ
עֲמוּס לוֹיִתָּן

טַפְטוּף זַעַה חוֹרֵץ
אֶת מִכְתְּבִי. כִּמָּה כָּסֶף
רוֹצֶה הָעוֹלָם? מִלְאָךְ,
מֵאִיפֹה הַשְּׁקָרִים? זֶה לֹא
בְּרוּר לִי. מִמָּה נֹבֵעַ
הָאוֹר הַמְלָטָשׁ?
נָאָה. כּוֹתֵב מִכְתֵּב. יָרַח
וּשְׁקָרִים. מֶה הֵם עוֹד
יֹאפְשָׁרוּ לִי. הֵלֵב נִצְבֵּט
בְּגֶשֶׁם, אֲכַל מִי עוֹד מַעְרִיךְ אֶת זֶה.
שְׁקָרִים בּוֹנִים מִשְׁלָשׁ, כִּמוֹ עֶכְשׁוֹ
וּכְבֹּר בְּזִבְזוֹתַי כָּל כֶּךָ הִרְבָּה,
לֹא בְּרוּר לִי עַל מָה. וְהַטְפְּטוּף
חוֹרֵץ לְכָל הַכוֹוֹנִים
וְלֹא הִתְחַלְתִּי לְהַסְבִּיר לָךְ
בְּכֻלָּל עַל אֲהָבָה.
בְּתַנּוּעָה חֲפָשִׁית לּוֹקַח מִטְרִיהָ –
מִלְאָךְ, אִם גַּם מִסְכָּן
אֶתָּה, אֲנִי
בְּבֹאֵר שְׁבַע. שְׁלַח תִּשְׁתַּבֵּחַ.

אֵלֶּף בְּנִיסָן
 מִחֵר אֵלֶּף בְּנִיסָן - אָבִיב.
 תַּפְלָה זוֹ תַּפְלָה, תוֹרָה - תוֹרָה.
 אָבֵל צָחֹק הוּא לֹא בְּדִיוֹק שְׂמִיחָה
 נוֹטְשִׁים אֶהְבָּה
 וְחוֹזְרִים. רְצוּי לְהַצְטַעַר
 בְּכָבוֹד, לְכַתֵּב בְּדִיחוֹת
 חֲזוֹק לְהוֹרִים. כָּמוֹ חֲפוּשׁ מִצֶּלַח
 בְּמוֹזִיקָה, הֶרְבֵּה דְּבָרִים לֹא רוֹאִים. זֶה קֶשֶׁה
 וְנִדְמָה לִי שְׂאֵת בִּישָׁנִית.

ריח של סָכָר או אָמָא בְּחֵלוֹן
קוֹרְאִים לִי לַחֲזוֹר לַפְּנוֹת בִּקְרָב לִי כֶח.
לַחֲזוֹר בְּחֵלוֹם, בְּמַסְלֹול מִיָּבֶשׁ,
אֶל בֵּית רְחוֹק בְּלִי שׁוֹמֵר,
הִיא נִצְמַדֶּת
לוֹחֶשֶׁת שְׁטִיּוֹת שְׁאָסוֹר לִי לְשִׁכְחָה.

בספרו "חלום ומהפכה" פורט אלברט בן יצחק יעקב על
כל נימי הנפש. מנקודת המבט הייחודית והרעננה שלו,
הוא מאפשר לנו לראות את המציאות מזווית חדשה
ומעניינת בכל שיר.

שירתו הלירית של אלברט בן יצחק מפתיעה בנקיונה
ובכושרה להתכתב עם המציאות הישראלית. בן יעקב
מנהל דיאלוג עם קרובים, בני משפחה והארץ ומצליח
לרגש בצורה אינטליגנטית ומינורית. כושר ההתבוננות
שלו, כמאמר קשלובסקי, גורם לנו לשמוע מחדש את
רחש הגלים.
יואב איתמר

אלברט בן-יצחק יעקב הוא בעיני משורר מוכשר, מיוחד
במינו, בעל דמיון יצירתי מרשים וחוש הומור מדהים.
מאחורי השיגעון בשירתו מסתתרת שפיות מלאת
חוכמה. הוא אחד המשוררים המעניינים ביותר בישראל
כיום.
חמוטל (בורשטיין) בר-יוסף

0 4790000007 5

דאנאקוד 479-7